



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. ve věci

žalobce: **X.**, nar. X
státní příslušnost Kubánská republika
t.č. v X.
zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s.
sídlem Kovářská 939/4, Praha 9

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. června 2021, č.j. KRPA-154479-23/ČJ-2021-000022-ZSV

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž bylo podle § 124 odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“), rozhodnuto o zajištění žalobce,

Shodu s prvopisem potvrzuje: K. R.

neboť je evidován v informačním systému smluvních států, a to na dobu 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

II. Žaloba a její podstatný obsah

2. Žalobce v podané žalobě namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný nijak nezohlednil zranitelnost žalobce coby HIV-pozitivní transgender ženy v procesu změny pohlaví z původně mužského na ženské. Žalobce vytkl žalovanému, že nepřistoupil k posouzení žalobce jako zranitelné osoby. Zranitelnost žalobce pak žalovaný nerefletoval ani ve vztahu k přiměřenosti zajištění vzhledem k jeho alternativám ani ve vztahu k délce zajištění. Žalobce rovněž namítl, že se žalovaný nijak nezabýval podmínkami zajištění v ZZC Bělá-Jezová, pokud jde o přístup žalobce k zdravotní péči s ohledem na jeho nakažení virem HIV a probíhající proces změny pohlaví.
3. Podle názoru žalobce měl být umístěn přinejmenším jako zranitelná osoba do jednoho z pobytových středisek Správy uprchlických zařízení Ministerstva vnitra jako alternativa k zajištění, kde by byl k dispozici správním orgánům pro další úkony.
4. Dále žalobce namítal, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nijak nezohlednil překážky vycestování, které v průběhu správního řízení zmiňoval, za které považuje zejména stav práv LGBT osob na Kubě, když by mu jako trans osobě hrozilo na Kubě vězení, a omezený přístup ke zdravotní péči v této zemi, když se nijak nezabýval otázkou, zda bude na Kubě pro žalobce dostupná vhodná zdravotní péče s ohledem na potřebu léčby HIV a specifické zdravotní potřeby jako „trans ženy.“
5. Žalobce rovněž považuje za nepřiměřené zajištění v délce 90 dnů, což žalobce zbavuje přístupu k účinnému soudnímu přezkumu v řádných intervalech. Výrok napadeného rozhodnutí o délce zajištění je podle názoru žalobce také nepřezkoumatelný, jelikož neobsahuje odkaz na zákonné ustanovení, podle kterého byla délka zajištění vyměřena. Žalovaný měl spíše přistoupit ke kratšímu zajištění, které by v případě potřeby dále prodlužoval. Podle názoru žalobce žalovaný rovněž nedostatečně odůvodnil dobu trvání zajištění, když odůvodněním napadeného rozhodnutí je kryta toliko délka 60 dnů s tím, že zbývající doba 30 dnů zůstává neodůvodněna.
6. Napadené rozhodnutí též podle názoru žalobce vykazuje znaky nesrozumitelnosti signalizující nedostatečné individuální posouzení. Konkrétně žalovanému vytkl, že na str. 3 a 4 napadeného rozhodnutí odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 5 Azs 20/2016-38, kteréžto se ovšem vztahuje k zajištění podle § 124 odst. 1 písm. c) a d) zákona a nikoli podle § 124 odst. 1 písm. e) zákona, což je případ žalobce. Dále žalobce poukázal na chybu žalovaného, když na str. 6 napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobce nerespektoval opatření vydané orgány Polska, ačkoli žalobci byl zakázán vstup a pobyt na území schengenského prostoru Itálií.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce předně sám uvedl do protokolu o výsledku účastníka správního řízení, že je zcela zdravý, a v ZZC Bělá-Jezová bude žalobce pod neustálým dozorem a v případě potřeby je mu dostupná běžná lékařská péče i s ohledem na jeho onemocnění HIV. Na doporučení ošetřujícího lékaře je rovněž možné zajistit žalobci zdravotní péče v kterémkoli specializovaném zdravotnickém zařízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: K. R.

Žalobcem deklarovaný zdravotní stav podle názoru žalovaného nevyžaduje žádnou akutní specializovanou léčbu či jinou péči, která by mu byla odepřena z důvodu pobytu v ZZC. Zdravotní stav žalobce tak nijak nebrání jeho umístění v zařízení po zajištění cizinců. Žalovaný tak ve svém vyjádření uzavírá, že žalobce nelze považovat za zranitelnou osobu ve smyslu zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, či Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES, se cítí zdravý a jeho zdravotní stav se přesto, že je HIV pozitivní, nezhoršuje.

8. Ohledně obav žalobce z návratu do země původu se žalovaný vyjádřil tak, že vycházel zejména ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra České republiky ze dne 17. 6. 2021 Ev. č. ZS52091, ze kterého vyplývá, že vycestování žalobce na Kubu je možné. Konstatoval přitom, že situace osob s odlišnou sexuální orientací na Kubě není nijak kritická, když v současné době nečelí ze strany státních orgánů či bezpečnostních složek žádnému systematickému pronásledování, a naopak se situace této skupiny osoby postupně zlepšuje. Zdravotní péči v Kubánské republice shledal žalovaný na standardní úrovni s tím, že jsou zde i bohaté zkušenosti tamních lékařů s léčbou onemocnění HIV.
9. Dále žalovaný odkázal na str. 3 až 5 napadeného rozhodnutí, pokud jde o důvody nepřistoupení k mírnějším opatřením ve smyslu ust. § 123b zákona. Dále k tomu uvedl, že žalobce s ohledem na své dosavadní jednání, kdy vědomě nerespektoval opatření vydané Italskou republikou, a současně svým neoprávněným pobytem na území České republiky bez platného cestovního dokladu, neskýtá dostatečnou záruku spolupráce s orgány policie směrem k dosažení cíle správního vyhoštění. Žalovaný proto považuje za důvodnou obavu z toho, že žalobce bude opět mařit výkon opatření, které mu bylo uloženo.
10. Co se týče doby zajištění, odkázal žalovaný v podrobnostech na stranu sedm napadeného rozhodnutí a konstatoval, že doba zajištění žalobce byla stanovena plně v souladu se zákonem a žalobce nebyl nijak omezen na svých právech.
11. Závěrem žalovaný uvedl, že podle jeho názoru je z napadeného rozhodnutí zcela zřejmé, o jaký předmět řízení jde a jak o něm bylo rozhodnuto. Jednotlivé části výroku jsou ve vzájemném souladu a přezkoumatelné. Na tom nemění nic ani písařská chyba, kdy došlo k záměně Itálie za Polsko v souvislosti se státem, který žalobce zaevidoval v informačním systému smluvních států.
12. Žalovaný tedy navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Rozhodnutí bez nařízení jednání

13. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních námitek vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále s.ř.s.).
14. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání, neboť žalobce nařízení jednání ve lhůtě 5 dnů ode dne podání žaloby nenavrhla a žalovaný naopak výslovně souhlasil s rozhodnutím bez nařízení jednání. Soud pak tedy za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.

V. Obsah správního spisu

Shodu s prvopisem potvrzuje: K. R.

15. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti.
16. Žalobce byl dne 16. 6. 2021 po předchozí výzvě k prokázání totožnosti v rámci kontroly v objektu na adrese Zborovská 497/50 , Praha 5 - Smíchov, v jehož prostorách je provozován CLUB Drake's, zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o policii, neboť hlídce policie nepředložil žádný doklad totožnosti ani vízum či jiný doklad, ze kterého by vyplývalo oprávnění žalobce k pobytu na území České republiky. V rámci osobní prohlídky žalobce byla u něj nalezena bílá sypká látka o hmotnosti 0,42 g, o níž žalobce uvedl, že se jedná o kokain. Žalobce se proto stal podezřelým ze spáchání přestupku podle ust. § 39 odst. 2 písm. a) zákona č. 167/1998 Sb., o návykových látkách, ve znění pozdějších předpisů, a za jeho souhlasu s projednáním na místě mu byla uložena pokuta ve výši 1.000,- Kč na místě zaplacená.
17. Ze shora uvedených důvodů bylo se žalobcem ještě dne 16. 6. 2021 zahájení správní řízení ve věci jeho vyhoštění z území České republiky podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 zákona a za přítomnosti tlumočníka do jazyka anglického, o kterém žalobce prohlásil, že mu rozumí velmi dobře, sepsán protokol o podání vysvětlení, ve kterém uvedl, že se jmenuje X., narodil se dne X. na Kubě (konkrétně v X.), jejímž je státním příslušníkem. Dále uvedl, že do České republiky přicestoval v roce 2014 a pobýval zde do roku 2018, kdy odjel do Itálie. Tam dostal deportaci a vrátil se zpět do České republiky. V roce 2019 byl ještě tři měsíce v Německu, odkud ho poslali zpět do České republiky. Ke svým dokladům uvedl, že tyto mu byly zabaveny v Maďarsku v roce 2014 a nové si dosud nevyřídil ani o ně nepožádal. Sdělil též, že je mu známo to, že je evidován v schengenském informačním systému jako nežádoucí cizinec od 21. 8. 2018 do 31. 5. 2024. Domnívá se však, že je zde legálně, neboť žádal o azyl. O tom, že mu bylo dne 20. 12. 2019 vydáno rozhodnutí o povinnosti opustit území Evropské unie, vůbec neví. Ke svému pobytu v České republice uvedl, že bydlí na Praze 1 (ulici si nepamatuje), kde se jedná o pronajatý byt. V České republice nemá žádné příbuzné, je svobodný a bezdětný. Nemá žádné pracovní povolení a peníze dostává od kamaráda z Kubu, kterému občas pomáhá. Zdravotní pojištění nemá a peníze na vycestování rovněž ne. K České republice nemá žádné vazby. K možnostem užití ust. 123b zákona uvedl, že v České republice nemá žádnou adresu a nemá finanční prostředky na složení finanční záruky ani na území České republiky nemá žádná osoba, která by je mohla za něj složit. Není mu známa žádná překážka, která by mu bránila ve vycestování. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že je naprosto zdravý. Závěrem doplnil, že je transsexuál a nemůže vycestovat na Kubu, protože by ho za to zavřeli.
18. Dne 17. 6. 2021 vydalo Ministerstvo vnitra pod Ev. č. ZS52091 závazné stanovisko k možnosti vycestování žalobce do Kubánské republiky se závěrem, že vycestování je možné. Ministerstvo vnitra v odůvodnění závazného stanoviska uvedlo mimo jiné, že nenalezlo žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobci hrozilo v případě návratu do země původu skutečné nebezpečí ve smyslu ust. § 179 zákona, tj. porušení čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Konstatovalo rovněž, že situace osob s odlišnou sexuální orientací na Kubě není jakkoli kritická, když tyto nečelí žádnému systematickému pronásledování, ba naopak se situace této skupiny osob postupně zlepšuje. Ačkoli nelze vyloučit individuální excesy, není běžným standardem negativní chování jednotlivců či příslušníků státních složek vůči osobám s odlišnou sexuální orientací.
19. Dne 17. 6. 2021 vydal žalovaný poté, co umožnil žalobci seznámit se s podklady rozhodnutí ve smyslu ust. § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „správní řád“), rozhodnutí KRPA-154479-21/ČJ-2021-

Shodu s prvopisem potvrzuje: K. R.

000022-ZSV, kterým uložil žalobci podle ust. § 119 odst. 1, písm. b) bod 3, 4 zákona správní vyhoštění s dobou, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v trvání dvou let.

20. Následně rovněž dne 17. 6. 2021 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým podle ust. § 124 odst. 1, písm. e) zákona zajistil žalobce na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody za účelem správního vyhoštění. Žalovaný napadené rozhodnutí založil zejména na skutkovém závěru, že žalobce dlouhodobě vědomě nerespektuje imigrační pravidla nejen České republiky, ale i celého Schengenského prostoru, a pohybuje se zcela svévolně po Schengenském prostoru, navíc od roku 2014 bez cestovního dokladu. Stejně tak nerespektuje ani pravomocná rozhodnutí příslušných orgánů přinejmenším na úseku pobytu cizinců na území členských států Evropské unie. Žalovaný tak pojal obavu z toho, že žalobce nebude spolupracovat a bude mařit výkon správního vyhoštění.

VI. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

21. V dané věci soud vyšel z níže uvedených právních předpisů.
22. Podle § 124 odst. 1 písm. e) zákona „[p]olicie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je cizinec evidován v informačním systému smluvních států“.
23. Podle článku 3 odst. 9 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 „[s]e pro účely této směrnice rozumí zranitelnými osobami nezletilé osoby, nezletilé osoby bez doprovodu, zdravotně postižené osoby, starší lidé, těhotné ženy, rodiče samoživitelé s nezletilými dětmi a osoby, které byly mučeny, znásilněny nebo vystaveny jiné závažné formě psychického, fyzického nebo sexuálního násilí“.
24. Podle § 123b odst. 1 zákona „[z]vláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovení době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly“.
25. Podle § 123b odst. 3 zákona „[o] druhu a způsobu výkonu zvláštního opatření za účelem vycestování rozhoduje policie. Při rozhodování o uložení zvláštního opatření policie zkoumá, zda jeho uložení neohrozí výkon správního vyhoštění, a přiblíží k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince“.

26. Podle § 174a odst. 1 zákona „při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí“.
27. Z nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 10/08, ohledně ustanovení § 124 odst. 1 vyplývá: „Uvedené ustanovení je reakcí na vážná bezpečnostní rizika a má zajistit, aby cizinci, kteří na území České republiky pobývají v rozporu s jejím právním řádem a čekají na výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, nemohli zmařit účel správního vyhoštění a aby území opustili co nejdříve. Uvedené ustanovení zakotvuje oprávnění policie, neukládá jí však povinnost tímto způsobem postupovat. To znamená, že je na uvážení policie, zda v konkrétním případě dospěje k závěru, že je dána důvodná obava, že by cizinec svým pobytem na území České republiky mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo mařit anebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, a rozhodnout o zajištění cizince.“ Správní orgán však musí své závěry opřít o relevantní skutkové okolnosti.
28. „Zajištění cizince musí být vyhrazeno pro případy, kdy skutečně nelze zajistit výkon správního vyhoštění jinými prostředky, například uložením zvláštního opatření podle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců. Není však pravdou, že by policie musela vždy nejdříve přistoupit k uložení zvláštního opatření a teprve v případě neúspěchu by mohla cizince zajistit. Takový výklad by vedl v důsledku často ke zmaření výkonu správního vyhoštění. I když by totiž bylo zřejmé, že se cizinec bude snažit vyhnout vycestování z České republiky, policie by mu nejdříve uložila zvláštní opatření, a poté, co by zjistila, že zvláštní opatření nevedlo ke kýženému cíli, neboť cizinec se začal skrývat nebo odcestoval do jiného státu, mohl by již být výkon správního vyhoštění zmařen a k zajištění cizince by vůbec nemohlo být přistoupeno. Z tohoto důvodu také zákon o pobytu cizinců v ust. § 123b odst. 3 stanoví, že policie zkoumá, zda uložením zvláštního opatření neohrozí výkon správního vyhoštění. Uložení zvláštního opatření musí proto být upřednostněno před zajištěním cizince, nicméně pouze pokud lze předpokládat, že cizinec bude schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření, a zároveň neexistuje důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon správního vyhoštění. Nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu jsou pak zcela samostatnými důvody pro učinění závěru, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování ve smyslu ust. § 124 zákona o pobytu cizinců“ (NSS č.j. 7 As 76/2011 - 50).
29. Pokud jde o okruh žalobních námitek týkajících se nezohlednění postavení žalobce coby zranitelné osoby, je zdejší soud v zásadě ve shodě s žalovaným v tom směru, že ze skutkových okolností zjištěných ve správním řízení nevyplývá, že se v případě žalobce mělo jednat o osobu zranitelnou ve smyslu článku 3 odst. 9 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008. Lze přitom poukázat na to, že žalobce sám uvedl, že je naprosto zdravý, ačkoli mohl docela dobře poukazovat na různé zdravotní obtíže či omezení v souvislosti s nakažením virem HIV. Žádné změny zdravotního stavu neuplatňoval. Ze skutečnosti, že nemá zdravotní pojištění, ačkoli na území České republiky pobývá od roku 2014, rovněž vyplývá, že se nijak soustavně neléčí. Soud rovněž nemůže nepodotknout, že byl žalobce kontrolován policejní hlídkou v gay klubu v 2:45 hod se sáčkem kokainu při sobě k vlastní potřebě (k čemuž se doznal), což

nesvědčí přinejmenším o nějaké zvláštní péči o vlastní zdraví ani o tom, že byl žalobce vnímal jakékoli zdravotní omezení ve svých „volnočasových aktivitách.“ Za těchto okolností nelze podle názoru zdejšího soudu žalobce považovat za osobu zranitelnou i přes jeho nákazu virem HIV a probíhající proces změny pohlaví, a proto nelze ani žalovanému vytýkat, pokud se podrobněji z úřední povinnosti touto námitkou uplatněnou až v žalobě příliš nezabýval. Nota bene okolnost, že jde o osobu podstupující změnu pohlaví, žalobce uplatňoval toliko ve vazbě na deklarovanou obavu, že by za toto mohl být na Kubě trestán.

30. A jak NSS uvedl již ve svém rozsudku z 31. 3. 2020, č. j. 8 Azs 328/2019-25, v němž posuzoval rozhodnutí o zajištění stěžovatele předcházející posuzovanému rozhodnutí o prodloužení zajištění, „[s]právní řízení o zajištění cizince podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je zahajováno ex officio a s ohledem na zásadu materiální pravdy obsaženou v § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, je žalovaný obecně vzato povinen zjistit skutkový stav věci bez důvodných pochybností. Přesto po něm nelze požadovat (zejména s ohledem na povahu a rychlost daného řízení), aby zjišťoval veškeré skutečnosti týkající se rodinného a soukromého života stěžovatele, pokud je v průběhu řízení sám stěžovatel odmítl sdělit, a jež zároveň nevyplynuly z jiných aktuálních dostupných podkladů, které jsou správnímu orgánu známy z úřední činnosti.“
31. Soud v této souvislosti rovněž připomíná, že ZZC Bělá - Jezová je objekt určený právě pro pobyt zranitelných skupin osob, ve kterém bude mít žalobce zajištěnou běžnou zdravotní péči i s ohledem na deklarované onemocnění virem HIV. Bude zde rovněž pod stálým dozorem a na případné doporučení ošetřujícího lékaře je uvedené zařízení schopno zajistit potřebnou péči v kterémkoli specializovaném zdravotnickém zařízení.
32. K žalobcem namítaným možnostem aplikace zvláštního opatření namísto zajištění cizince je třeba předně konstatovat, že tomu odpovídající úvahy správního orgánu budou nutně záviset na důvodu zajištění. Základním pravidlem je, že uložení zvláštního opatření nesmí ohrozit výkon správního vyhoštění (§ 123b odst. 3 věta druhá zákona o pobytu cizinců; čl. 15 odst. 1 a bod 16 odůvodnění návratové směrnice vychází z dostatečné účinnosti mírnějších donucovacích opatření); toto ohrožení bude typově různé v typově odlišných případech důvodů zajištění. Cílem právní úpravy zvláštních opatření za účelem vycestování je snaha o minimalizaci omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců za účelem vyhoštění (např. rozsudek ze dne 7. 12. 2011, čj. 1 As 132/2011 - 51, bod 23).
33. Volba mírnějších opatření než je zajištění cizince, je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat případnému výkonu správního vyhoštění. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec bude případný výkon správního vyhoštění mařit, nelze dle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců přistoupit ke zvláštnímu opatření za účelem vycestování cizince. V případě již vydaného rozhodnutí o správním vyhoštění existují konkrétní poznatky o tom, jakým způsobem se cizinec postavil ke své povinnosti opustit území na základě rozhodnutí o správním vyhoštění (a po stanovenou dobu na ně nevstupovat).
34. V posuzovaném případě z relevantních skutkových okolností vyplývá, že stěžovatel neuvedl adresu pobytu, kde by se zdržoval v případě uložení zvláštních opatření podle § 123b odst. 1 písm. a) a d) zákona. Zároveň žalovanému sdělil, že nemá žádné peněžní prostředky pro složení finanční záruky podle § 123b odst. 1 písm. c) zákona. Skutečnost, že si žalobce nepamatoval ani adresu jeho pobytu v České republice, dále vyloučila

Shodu s prvopisem potvrzuje: K. R.

možnost uložení zvláštního opatření podle písm. b) téhož ustanovení, jelikož nebylo jasné, na jaké adrese by se žalobce zdržoval. Všemi uvedenými okolnostmi se přitom žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí podle názoru zdejšího soudu řádně a přezkoumatelně zabýval.

35. Žalobce v žalobě také nabízela jako alternativu pobyt v některém z přijímacích středisek. Zde je třeba uvést, že jde primárně o zařízení, které slouží k ubytování osob, které se nachází v postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany, což žalobce není. Žalobce byl zcela v souladu s českou právní úpravou umístěn do Zařízení pro zajištění Bělá – Jezová, které provozuje Správa uprchlických zařízení MV, která má zákonem o pobytu cizinců uložen nutný rozsah služeb poskytovaných umístěným klientům, resp. zajištěným osobám (výčet uveden v § 134 zákona – zajištění lékařské prohlídky, nezbytných diagnostických a laboratorních vyšetření, očkování, preventivních opatření, psychologických a sociálních služeb a dalších služeb nezbytných pro zajištění pobytu cizince v zařízení). Uvedené zařízení je také jako jediné uzpůsobeno pro pobyt i tzv. zranitelných osob.
36. S ohledem na výše uvedené zdejší soud konstatuje, že žalovaný zohlednil všechny skutkové okolnosti posuzovaného případu, přičemž se řádně zabýval také otázkou možného uložení zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Vzhledem k předchozímu nerespektování Italskou republikou uloženého zákazu vstupu a pobytu na území Schengenského prostoru zároveň existovala důvodná obava zmaření výkonu jeho správního vyhoštění. Uložení zvláštních opatření by tak nebylo účinné ani dostačující.
37. Žalobkyně také poukazovala na existenci překážek vycestování podle § 179 odst. 1 zákona. Ani tuto námitku neshledal soud důvodnou.
38. K povinnosti správních orgánů při rozhodování o zajištění je zkoumat, zda je správní vyhoštění možné, existuje poměrně rozsáhlá judikatura Nejvyššího správního soudu. V rozsudku ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009-61, publ. pod č. 1850/2009 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud vyslovil, že „[n]ezbytným předpokladem pro rozhodnutí o zajištění cizince podle § 124 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky je úvaha správního orgánu o tom, zda je vůbec možné rozhodnout o správním vyhoštění cizince a toto rozhodnutí vykonat.“ Následně rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, publ. pod č. 2524/2012 Sb. NSS, upřesnil, že „[s]právní orgán má povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.“
39. V rozsudku ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79, Nejvyšší správní soud dodal, že „[s]právní orgán musí v odůvodnění vedlejšího ustanovení výroku rozhodnutí o zajištění, jímž se stanoví doba jeho trvání, uvést, jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby. Dále lze nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů (např. obvyklá doba

komunikace se zastupitelským úřadem země původu cizince, doba potřebná pro poskytnutí právní pomoci ze strany země původu). Správní orgán musí posuzovat uvedené otázky přísně individuálně, nikoliv paušálním odhadem. Pouze v případě, kdy jsou shora uvedené úvahy obsaženy ve správním rozhodnutí a dle své povahy mají oporu ve správním spisu, mohou se soudy ve správním soudnictví ujmout své přezkumné činnosti a posoudit, zda správní orgán nepřekročil meze správního uvážení či ho nezneužil ...“

40. Požadavky na obsah odůvodnění rozhodnutí o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění z pohledu možných překážek vycestování na Kubu i doby trvání zajištění jsou tedy jasně dány a podle zdejšího soudu těmto žalovaný vyhověl, a to zejména na str. 7 a 8 napadeného rozhodnutí. Nelze přitom souhlasit ani s námitkou žalobce v tom směru, že obsah odůvodnění napadeného rozhodnutí, pokud jde o dobu trvání zajištění, by odpovídal době zajištění v trvání 60 dní a nikoli nakonec stanovené době 90 dní. Žalovaný totiž uvedl, že je potřeba počítat s průměrnou dobou vydání náhradního cestovního dokladu ze strany Kubánské republiky minimálně 30 dnů a dobou kolem 30 dnů na vyřízení přepravních dokladů a komunikaci s Kubánskou republikou směřující k přijetí žalobce zpět. Mimo to uvedl další náležitosti, které bude třeba zajistit. Z toho všeho rozhodně nelze usuzovat, že doba zajištění v trvání 60 dnů by tomuto odůvodnění žalovaného odpovídala lépe. V takovém případě by se žalovaný naopak musel spolehnout na to, že všechny náležitosti budou vyřízeny naprosto hladce a bez průtahů, což po něm nelze rozumně požadovat, a to zvláště, když sám žalobce dal najevo, že spolupracovat nehodlá (kupř. odmítnutím vyplnit žádost o vydání náhradního cestovního dokladu).
41. Pokud jde o námitku žalobce spočívající v tom, že výroková část napadeného rozhodnutí neobsahuje odkaz na konkrétní ustanovení zákona, podle kterého se stanoví doba zajištění, s touto se zdejší soud neztotožňuje, neboť podstatným právním ustanovením, podle kterého žalovaný v daném případě rozhodoval, je ust. § 124 odst. 1 písm. e) zákona, jež výroková část napadeného rozhodnutí obsahuje. Soudu se proto nejeví žalobcem namítaný nedostatek za natolik vážný, aby založil nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Totéž pak platí i o písářské chybě v podobě záměny Itálie za Polsko v odůvodnění napadeného rozhodnutí, jak tuto žalobce uplatnil coby jednu ze žalobních námitek.
42. Tam, kde žalobce dále jen obecně vytýkal porušení § 2 odst. 2, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3 správního řádu, k těmto výtkám neuvedl žádné konkrétní pochybení, kterého se měl žalovaný dopustit v jeho případě. Soud v této obecné rovině sám nezjistil žádné pochybení, na základě kterého by došlo k porušení předmětných ustanovení.
43. Jen a margo soud doplňuje, že na žalobce nahlíží recentně jako na osobu mužského pohlaví, neboť v průběhu správního řízení nebylo v jeho případě prokázáno dokončení změny pohlaví ve smyslu ust. § 29 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, resp. ve smyslu 21 odst. 1 zákona č. 373/2011 Sb., o specifických zdravotních službách, ve znění pozdějších předpisů, byť soud nijak nepochybně, že žalobce trpí poruchou sexuální identifikace.

VII. Závěr a náklady řízení

44. Ze všech shora uvedených důvodů zdejší soud neshledal žalobu důvodnou, když současně neshledal v postupu žalovaného žádná vážná pochybení či jiné deficity, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje: K. R.

45. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 9. července 2021

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D. v.r.

samosoudce